

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 42. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789727952.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Den godmodige solodanser Dahlén havde alt i længere tid ophørt at være danselærer på skolen, og solodanser L. var trådt i hans sted. Dette [enfoldige og indbildske] menneske udøvede et tyranni over os stakkels børn, som havde fynd og klem. Da Andrea og jeg var de mest lovende talenter på skolen, var hans opmærksomhed især henvendt på os. Hun var imidlertid meget bedre stillet end jeg; dels fordi hun stod over mig i dans, dels fordi hun var barn af mere velhavende forældre end jeg, og dels fordi hun var mere kæk på det og ikke fandt sig tålmodigt i alt, således som jeg tavse og forknytte barn. Hun tog rask til genmæle, når hun blev forurettet; og desuden tror jeg, at den gode danssemester havde fattet en særegen godhed for den smukke og kokette pige. Det hændte derfor ikke sjældent, at hans fine, tynde spanskrørstok udøvede sine kommandoslag på mig for de fejl, hun gjorde sig skyldig i; thi stokken skulle bruges for at indgyde os respekt, og han havde ikke mod til at ramme hende dermed, thi da var han sikker på et surt ansigt i flere dage og tit på uartige svar, der satte ham i forlegenhed og nedbrød hans anseelse hos de andre børn. Som bekendt tåler børn med tålmodighed og uden nag en revselse, hvor den er fortjent, men de glemmer aldrig en uretfærdig straf; og denne mands uretfærdighed blev så ofte og så påfaldende udøvet mod mig, at jeg aldrig ret har kunnet tilgive ham det. Ingen skulle se på den lille slikkede person, der ligesom Jean de France var kommet hjem fra en Pariserrejse med nye moder og et nyt navn, at han kunne udøve en så rå behandling som den, han brugte mod os børn. Når jeg senere i mit liv på gaden så en brutal kusk maltraktere mit yndlingsdyr, hesten, der måske ofte står 43 over kusken i forstand, og når jeg da med inderlig medlidenhed så det ædle dyr rinde sig deri og højst dreje de melankolske øjne lidt, da måtte jeg altid tænke på mig selv på L.s danseskole, hvor jeg var hesten og han kusken. Mangen en hest bliver ødelagt i en rå kusks hånd, og mangt et barn i en sådan lærers. Aldrig har nogen anden slået mig. Derfor gjorde dette menneskes hårdhed en endnu større virkning på mit gemyt. Og i sandhed, jeg var ikke af de børn, der behøvede at tages så hårdt på - et blik, et ord var nok til at bringe mig til fortvivlelse. Som den tålmodige hest modtog jeg imidlertid slagene, medens jeg forgæves kæmpede for at undertrykke min gråd.